

Besede tvoje na pesku ležijo
v alge pokrite
neme
v kamen vklesane
z vetrom nad polji kričijo...

in ure
na zvezde pripete
pozabijo teči...

Molčijo. Vetrovi... Molčijo.

V.

In v prah se povrnemo...

Andrej Šegula

KORENINE IZ ZEMLJE

SPOMINI NA JOHANA

SANJE Šumenje plime.
Jutro na vzhodu vztrepeto.
Morska zvezda oplazi otroštvo
z zlatimi lovkami
in ugasne.

V tipajočo luč položi Johan venec noči,
ko sta vzdrhteli dlani ob dotiku.
Nastala je vez
in temno rojstvo za druge,
ki niso prenesli neke smrti
kot utrip drevesa.

Daljni gost beži skozi sanje
z bitjem srca
in z vonjem zemlje,
na obrazu se lesketa val jeseni.
Ni mogoče prižgati ognja v spomin.

Ribič je stal na obali
kriv pred morjem tišine.
Nad njim je vzšlo sonce,
trave so bile visoke in svetle,
čutil je toploto na telesu,
težko reko svetlobe.
Zdaj ni mislil na nikogar več,
iz vseh celic je odtekala nit življenja.
To je bila omamna združitev z nečim,
česar ni mogel razumeti
in ga je zahtevalo zase.
Neznosna muka,
ko je pogledal živali v oči.

Skupaj iz zemlje rojena,
brez krivde sta ločena s steno,
v njeni senci je on gospodar.

Mrtva sta oče in mati,
v piš južnega vetra
ujame Johan veselje in zahvalo,
ker je živel.

Hlad zemlje nas zajame,
črički pojejo v plimi noči.
Daleč,
kot školjka pod srcem oceana,
misli svoj sen:
temna krsta se razbije,
iz nje se odpre cvet
z zenico novorojene pomladi.

Bela gora spi,
ledeniki bleščijo.
Tu je mogoče skrita sled
za popotnikom,
ki je zadnji slišal jok izgubljene domovine.

PREBUJENJE Zvečer,
ko utripa praznik v mestu,
je šel Johan čez mejo teme
v roju kresnic.

Nepreklicno je sam
z zadnjim valom krvi.

Topel kristal sije v očeh
ob stisku rok,
nad zelenimi griči utone klic
zaklet od bolečine.
Ledeni srh spreleti žive
in je od začetka,
ko je človek s strahom in upanjem
izdrl nož iz zaklane živali,
in se je na rezilu lesketala zvezda.
To je bila daritev drevesu,
ki se je razklalo do srčike
in je iz nje stopila skrivnost.
Potem ostane trpljenje,
misel ne prenese več upanja,
neizgovorjena je beseda na jeziku noči.

Pride še trenutek
kot milost.
Visoko nad breznom se prižge oblak
v zahajajočem soncu,
Johan zanosi v sebi plamen tistih,
ki so ga imeli radi,
s prvim cvetom so zaprta vrata v sen mrtvih.
Svet razsvetli misel
živeti za rojstvo bolečine.

Dež spet pada na hribe,
plamen ugaša v prozornem vetru,
Johan ga ne vrne več nazaj.
V zadnji soj plavajo temne ribe jeseni,
roke umrlih se dotaknejo speče živali.
Neizbrisno ostane sled na zemlji
kot edini pomen.

Rezilo sonca se zasveti nad obzorjem.
Iz drevesa se izvije metulj
z mrtvimi krili.